

Славей, кацналъ на едно лъсково клонче, протнато надъ момината сълза.

Мойто гнѣзденце, горкана! —
 какъ дошълъ съмъ между вази,
 гнѣздо трете вече стана...
 Никой никого не пази.

Къмъ мом. сълза.

Ахъ, не бой се, мило дѣте, —
 азъ добръ Човѣка зная:
 врагъ е той на всѣко цвѣте,
 но азъ съ пѣсни ще омая
 тѣй глава му, че едва ли
 тебе съ прѣстъ ще да погали . . .

*Момината сълза смутено свежда челце и се
 вглежда въ една Божя кравичка.*

*Единъ гарванъ, който току-що прелетява и
 долавя разговора.*

А, Човѣкътъ ли? Кажете —
 пушка носили на рамо? . .

*Купъ мравки, усърдно работещи около своя
 мравунякъ.*

Ахъ, сестрици, работете, —
 тукъ страхливци нѣма само!

*Група брѣзи — живо и безпокойно мърдатъ
 листата си.*

Той е тукъ пакъ, той е тукъ! —
 мѣсто вечъ не останѣ
 по кора ни чиста, бѣла:
 тамъ съсь ножа си издѣла
 той стотини имена . . .
 Той е тукъ пакъ, той е тукъ!